

deles paa de vedkommende Sandflugtsamter; man har derfor troet, at det var rettest, at de her omhandlede Udgifter alene falde Statskassen til Last, hvorfor der, fornemmelig naar hensees til det forholdsvis mindre Beløb, der er Spørgsmaal om, formeentlig Intet vil være til Ginder.

Til § 6.

Den her omhandlede Bestemmelse om, at de Amter, i hvilke der endnu findes mindre betydelige Sandflugtsstrækninger, skulle efter Indenrigsministeriets nærmere Bestemmelse kunne erholde disse overdragne, kan blive af nogen Betydning i finantseel Henseende, efter som Besyrelsesomkostningerne paa saadanne Steder, der i Regelen ere uforholdsmæssig store, ville kunne formindskes noget, naar Tilsynet med Sandflugtsvæsenet overdrages de locale Autoriteter, der som oftest ville kunne udføre dette ved en af deres Bestillingsmænd, f. Ex. ved den for Amtet bekliffede Veilinspecteur. Den

aarlige Godtgørelse, der i Anledning af saadan Overdragelse maatte blive at udrede til vedkommende Amter, vil derfor formeentlig ikke behøve at være saa stor som den af Statskassen hidtil udrede Andeel i de paa-gjældende Besyrelsesomkostninger.

Til § 7.

Naar Loven skal træde i Kraft d. 1ste April 1859, vil det blive nødvendigt, at den Mand, hvem Tilsynet med Sandflugtsvæsenet i de i § 1 nævnte Amter overdrages, forinden bereiser de forffjellige Districter, forhandler Sagen med de vedkommende Amtsraad og udarbejder en Plan for Culturarbejderne i Finantsaaret 1859—60, ligesom der ogsaa vil udfordres Noget til Anskaffelse af Frø, Planter, m. m. Hertil har man troet ikke at kunne foreslaae anvendt noget ringere Beløb end 1000 Rd.